

El cas Sala

Josep Maria Sala no és d'aquells polítics que gaudeixen d'amples simpaties populars. L'estil agressiu que va emprar durant molts anys al Parlament li va fer guanyar moltes antipaties. Després, quan el cas Filesa va començar a ser una ombra incòmoda que l'empaitava, va optar per centrar les seves energies en la fontaneria del seu partit, el PSC. Treballador infatigable, va aconseguir esdevenir l'amo i senyor del carrer de Nicaragua, fins al punt de tenir la capacitat de treure i posar primers secretaris. Però la imatge d'un polític d'aparell, conspirador i martell d'heterodoxos, tampoc el va ajudar a guanyar amics.

És ara, justament quan una sentència inculpatòria li ha obert les portes de la presó, quan Sala ha rebut més mostres de simpatia i solidaritat, mostres sinceres i raonades en la majoria dels casos, molt més adequades que les sortides de to d'alguns dirigents del seu partit. D'una banda, això és degut a la sensació que es respira, que Sala està pagant personalment un preu excessivament alt pel delictes que segons la justícia ha comès. De l'altra, la reacció es pot explicar també per la mala consciència que té bona part de la classe política respecte aquest tema.

El cas Filesa no és un cas de corrupció personal. És un cas de finançament irregular de partits polítics. Sobre aquesta qüestió la classe política en general ha badat: la reforma de la llei de finançament dels partits polítics és una assignatura pendent des de fa massa anys. El PSOE hagués pogut fer-la, però no va voler. Aquest endarreriment ha anat podrint l'estructura financera dels partits, especialment els grans, assetjada per les despeses astronòmiques que representen les constants campanyes electorals que han d'afrontar. En aquest sentit seria bo no oblidar que canviar només la legislació sobre finançament de partits no serà prou per resoldre el problema de les irregularitats. La reforma ha d'anar acompanyada d'altres mesures, emmarcades dins una reflexió global sobre el sistema de partits i el sistema electoral. Mesures complementàries com la limitació de les despeses electorals són un exemple del

que es podria fer per evitar que els partits haguessin de recórrer a *ajudes* d'elements estranys.

Perquè el problema de Filesa o d'aquests entramats d'empreses que serveixen per finançar il·legalment els partits no són principalment qui les constitueix ni qui signa la paperassa. No són els Josep Maria Sala o Carles Navarro de torn. El que cal saber és qui paga i per què i si els partits "tornen els favors" a aquelles empreses o particulars que han ajudat a finançar-los. En democràcies més evolucionades que l'espanyola, les donacions a partits estan perfectament registrades i per tant la transparència dificulta el retorn dels favors. Com a mínim obliga a estimular més la imaginació.

Més enllà del tema del finançament dels partits, i més enllà de les situacions personals, el cas Filesa també té repercussions sobre el PSC. Quan es va fer pública la sentència, els dirigents territorials del partit van reaccionar en bloc tallant de soca-rel qualsevol intent del primer secretari actual, Narcís Serra, d'excloure Sala de l'executiva, tal com reclama el codi ètic vigent en el PSC. Va ser una reacció corporativa, de camaraderia malentesa, que a més els esdeveniments han acabat superant. Sala ja no és a l'executiva. I alguns d'aquests dirigents territorials ho

han digerit malament. El símptoma més evident de mala digestió és omplir de pancartes el centre de Barcelona criticant una decisió judicial. És una reacció pròpia d'un partit antisistema, no d'un partit que aspira a governar. L'ordre de retirada immediata donada per la direcció del PSC demostra que malgrat tot la cúpula del partit no es deixa endur per les reaccions estomacals.

El resultat de tot plegat és que el principal partit de l'oposició a Catalunya, aquell que hauria de liderar una alternativa, el que hauria de despertar la il·lusió d'aquells ciutadans que desitgen l'alternança, continua paralitzat per una deriva interna que el va tancant en si mateix i sota l'amenaça externa de veure's arrossegat pels successius processos judicials que el PSOE té oberts i que en els propers mesos donaran encara molts disgustos. ■

PERE MARTÍ

“El símptoma més evident de mala digestió és omplir de pancartes el centre de Barcelona criticant una decisió judicial. És una reacció pròpia d'un partit antisistema.”